

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 75/2014
30.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Браниславе Апостоловић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Н.е. а.д. из Н., чији је пуномоћник Д.П.М., адвокат из Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда, Одељење у Нишу II-1 У 18953/13 од 23.01.2014. године, уз учешће противних странака Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, Београд, улица Књегиње Зорке бр. 7, и Ј.п. д.о.о. из Н., кога заступа пуномоћник Љ.Л., адвокат из Н., у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 30.05.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА** пресуда Управног суда, Одељење у Нишу II-1 У 18953/13 од 23.01.2014. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца захтева за накнаду трошкова.

ОДБИЈА СЕ захтев противне странке Ј.п. д.о.о. из Н. за накнаду трошкова.

Образложење

Ставом I диспозитива побијане пресуде, донете у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 381/2012 од 20.11.2013. године, одбијена је тужба тужиоца Н.е. а.д. из Н., овде подносиоца захтева, поднета против решења Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-87/11-15 од 24.11.2011. године. Решењем Савета комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-87/11-15 од 24.11.2011. године, у ставу I диспозитива, утврђено је да је Протокол о заједничком обављању превоза путника на релацији Пирот – Бабушница, потписан дана 24.08.2010. године између Привредног друштва Ј.п. д.о.о. Н., са регистрованим седиштем на адреси нас ..., Н. и Акционарског друштва за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н., са регистрованим седиштем на адреси ул. ... Н., рестриктивни споразум, на основу кога су његови потписници,

утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Пирот-Блато-Бабушница, чиме су учинили повреду конкуренције. Ставом II диспозитива оспореног решења утврђено је да је рестриктивни споразум из става I диспозитива забрањен и ништав *ex lege* у смислу члана 10. став 3. Закона о заштити конкуренције. Ставом III диспозитива оспореног решења забрањује се привредним друштвима из става I диспозитива свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем и утврђивањем јединствених цена превоза, као и разменом поверљивих информација. Ставом IV диспозитива оспореног решења одређује се мера заштите конкуренције Акционарском друштву за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,6% од укупног годишњег прихода оствареног у 2010. години и то 21.650.850,00 РСД, док је у ставу V истог решења наложено Акционарском друштву за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н., да изврши уплату новчаног износа мере заштите конкуренције из става IV диспозитива решења и то 21.650.850,00 РСД, на назначени рачун у корист буџета Републике Србије, док је у ставу VI диспозитива оспореног решења одређен рок од четири месеца од дана пријема решења за извршење налога из става V диспозитива, под претњом принудног извршења. Ставом VII диспозитива оспореног решења наложено је Акционарском друштву за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н., да одмах по извршењу налога из става V диспозитива решења, Комисији за заштиту конкуренције достави доказ о извршеној уплати, а ставом VIII диспозитива оспореног решења одређено је да се ослобађа од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције Привредно друштво Ј.п. д.о.о. Н., са регистрованим седиштем на адреси нас. ..., Н. Ставом IX диспозитива оспореног решења је одређено да се решење објављује у "Службеном гласнику Републике Србије" и на интернет страни туженог. Ставом II диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, а ставом III диспозитива исте пресуде одбијен је захтев пуномоћника туженог органа за накнаду трошкова спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде закона, другог прописа или општег акта или повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари подносилац наводи да је Управни суд донео пресуду II-1 У 887/12 од 12.07.2012. године којом је поништио решење туженог органа од 24.11.2011. године, те је тужени орган, у извршењу те пресуде, донео ново решење од 21.10.2013. године, које је идентично решењу потврђеном побијаном пресудом и односи се на исту управну ствар. Стога сматра да у правном поретку не могу егзистирати два коначна, извршна решења, која се односе на исту управну ствар, исту повреду, те исту заштитну меру на износ од 21.650.850,00 РСД, а на шта је пуномоћник подносиоца захтева указао и на расправи одржаној у Управном суду дана 21.01.2014. године, при чему те наводе тај суд није оценио. Указује да су мере заштите конкуренције утврђене на укупан приход у области у којој је закључен рестриктивни споразум, а не у односу на целокупан годишњи приход фирме по свим основама, а сагласно члану 58. Устава Републике Србије, члану 1. Протокола из Конвенције о људским правима и основним слободама, које одредбе говоре о праву на имовину и њено поседовање, те члану 7. Закона о заштити конкуренције. Истиче да чак и да се ради о рестриктивном споразуму, у конкретном случају није правилно примењена

одредба члана 57. ст.1. и 2. Закона о заштити конкуренције, јер је тужени орган могао да одреди меру отклањања конкуренције, а не меру заштите конкуренције будући да је Протокол трајао два месеца, а подносилац га је раскинуо једнострано пре пријаве Комисији, па га противна странка није раскинула при чему је она пријавила Комисији Протокол тек када га је подносилац раскинуо. Наводи да је наступила и застарелост извршења изречене мере, у смислу члана 68. став 3. Закона о заштити конкуренције, а која одредба се примењује на основу члана 22. ст.1. и 2. Закона о изменама и допунама Закона о заштити конкуренције, односно прошло је три године од дана извршења радње. Предлаже да суд захтев уважи, преиначи побијану пресуду, тако што ће тужбу уважити и поништити оспорено решење, или да побијану пресуду укине и врати Управном суду на поновну одлуку. Тражи и трошкове за састав захтева у износу од 72.000,00 динара по АТ и таксу по ГТ.

Противна странка Комисија за заштиту конкуренције у одговору на захтев је навела да је побијана пресуда правилна и предлаже да суд захтев одбије, као неоснован. Навод подносиоца захтева о застарелости извршења изречене мере заштите конкуренције није од утицаја на оцену законитости оспореног решења, јер је то решење донето у законом прописаном року, од три године од дана извршене повреде.

У одговору на захтев противне странке Ј.п. д.о.о. Н. се наводи да је захтев неоснован и предлаже да Врховни касациони суд исти одбије и обавезе подносиоца захтева на накнаду трошкова за састав одговора у износу од 36.000,00 динара.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према стању у списима Комисија за заштиту конкуренције је, на иницијативу Привредног друштва Ј.п. д.о.о. из Н. за утврђивање постојања радње злоупотребе доминантног положаја, у смислу члана 16. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“ број 51/09), донела оспорено решење, за које је Управни суд побијаном пресудом, поступајући по пресуди Врховног касационог суда Узп 381/2012 од 20.11.2013. године, нашао да је правилно и на закону засновано, а тужба против њега неоснована. Оспореним решењем Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије од 24.11.2011. године утврђено је да је Протокол, закључен између Привредног друштва Ј.п. д.о.о. Н. и Акционарског друштва за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н. дана 24.08.2010. године, рестриктивни споразум, на основу кога су његови потписници, утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Пирот-Блато-Бабушница, чиме су учинили повреду конкуренције. Истим решењем потписницима Протокола је забрањено свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем и утврђивањем јединствених цена превоза, као и разменом поверљивих

информација. Акционарском друштву за саобраћајну делатност Н.е. а.д. Н. је одређена мера заштите конкуренције у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини од 0,6%, од укупног годишњег прихода оствареног у 2010. години, а Привредно друштво Ј.п. д.о.о. Н. је ослобођено од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да Управни суд, поступајући у извршењу пресуде овог суда Узп 381/13 од 20.11.2013. године, није у поновном поступку, сагласно члану 55. став 3. Закона о управним споровима, поступио по налогу овог суда те није расправио сва питања на која му је том пресудом указано. Чињеница да је Управни суд у поновном поступку одбио тужбу против оспореног решења не значи да је расправио сва питања на која му је наведеном пресудом овог суда указано.

По налажењу Врховног касационог суда основано подносилац у захтеву указује да је Управни суд био дужан да има у виду да је поред оспореним решењем иста управна ствар решена и коначним, извршним решењем истог органа - Савета комисије за заштиту конкуренције Републике Србије од 21.10.2013. године. Ово јер у истој управној ствари када се одлучује о предмету поступка у целини, у правном поретку не може да постоји више коначних, извршних решења, будући да се, када се одлучује о предмету поступка у целини, сагласно одредбама члана 192. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр.33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“ број 30/10), на основу чињеница утврђених у поступку о управној ствари одлучује једним решењем.

Како је према стању списка, те наводима захтева, на расправи одржаној у Управном суду дана 21.01.2014. године и пуномоћник подносиоца захтева указао на постојање више коначних, извршних решења у истој управној ствари, а које наводе Управни суд није оценио, то Врховни касациони суд налази да је побијаном пресудом Управни суд повредио и права подносиоца захтева на правично суђење. Ово право је предвиђено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/06) и представља обавезу суда да образложи своју одлуку, јер странка има право да буде упозната са ставовима суда на којима је та одлука заснована. Испитујући у управном спору законитост оспореног управног акта у границама захтева из тужбе, као и захтева са усмене, јавне расправе, суд је дужан да их размотри и да се о њима изјасни, а што Управни суд у конкретном случају није учинио.

Врховни касациони суд је ценио и навод подносиоца захтева о застарелости извршења изречене мере заштите конкуренције, за који налази да није од утицаја на оцену законитости решења о утврђивању повреде конкуренције и одређивању мере заштите конкуренције, јер је оспорено решење донето у законом прописаном року, дакле пре протекла рока од три године од дана извршене повреде, као и да би се приговор застарелости евентуално могао истицати у поступку принудног извршења мере заштите конкуренције, у смислу члана 68. став 3. Закона о заштити конкуренције према коме се мера заштите конкуренције не може одредити нити наплатити протеклом три године од дана извршења радње или пропуштања испуњења обавезе, односно од последњег дана временског периода извршења радње из става 1. овог члана – мере заштите

конкуренције у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини највише 10 % од укупног годишњег прихода.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде и предмет вратио Управном суду, који је дужан да у поновном поступку расправи питања на која му је указано овом пресудом, као и да има у виду да када се одлучује о предмету поступка у целини иста управна ствар не може бити решена са више коначних, извршних решења.

Како је захтев за преиспитивање побијане пресуде уважен, укинута побијана пресуда и предмет враћен Управном суду на поновно одлучивање, Врховни касациони суд је, с обзиром да се, сагласно члану 74. Закона о управним споровима, Закон о парничном поступку сходно примењује и на питања поступка решавања управних спорова, која нису уређена тим законом, а да према члану 165. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), ако се укине одлука против које је изјављен правни лек и предмет врати на поновно суђење, оставиће се да се о трошковима поступка поводом правног лека одлучи у коначној одлуци, одлучио као у ставовима другом и трећем диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 30.05.2014. године, Узп 75/2014

Записничар
Весна Карановић,с.р.

Председник већа - судија
Олга Ђуричић,с.р.